

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διευστου-
ρήσεως τῶν ὁδῶν
Παισιῶν καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ δο. ν.	8
"	ἔξαμην.	" 5
κατὰ ἑπαρχ.	ἔτησίᾳ "	" 10
"	ἔξαμην.	" 6
κατὰ ἐξωτερικῶν	ἔτησίᾳ φρ.	" 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κάρμεν καὶ Ἀναΐς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετάφρ. Ε. Σχινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Ἀδάμπτου Ἐνοῦλλη. — Ἡ εἰκόνη, μετάφρ. Α. Μ. Καρῆλη. — Ποι- κίλλ. — Συστατικὴ ἐπιστολή. — Ἡ ἄκρις. — Γνωστοποιήσις.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις.....	Λεπτ. 10
κατὰ ἑπαρχίας.....	" 15
κατὰ ἐξωτερικῶν.....	" 25
Φύλλα προηγουμένα	λεπτ. 50

Ἀμαζὼν καὶ ἵππος θὰ κατεκυλίοντο εἰς τὸν βυθόν. — Σελίς 58, στήλη 3.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

V

Ο ΑΙΣΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΣΠΑΘΩΝ

Ὅρας τινὰς πρότερον, καθύσον πα-
ρατηροῦμεν, ὅτι ἀνελάθομεν τὴν ἡμε-
τέραν ἀφήγησιν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ
ὅτι ἡδυνάμεθα κάλλιστα ν' ἀρχίσωμεν
ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου τούτου, — Ὅρας τι-
νάς πρότερον, λέγομεν, ἀνὴρ εἰκοσι καὶ
ἄνω μέχρι τριάκοντα ἔτων, με μέτω-
πον χαλκόχρουν ἐκ τοῦ ἡλίου τῆς με-
σημβρίας, περιβεβλημένος λευκὸν βουρ-

νούζιον, διὰ τῶν πτυχῶν τοῦ ὁποίου
ἔστιλβον τὰ ποικίλα στρατιωτικῆς
στολῆς, κατήλθε δημοσίᾳ ἀμάξης τα-
χυδρομικῆς, διήλθε μίαν λεύγαν νο-
τιόθεν τῆς ὁπῆς τοῦ Σατανᾶ, ἀκο-
λουθήσας φάραγγα τέμνουσαν τὴν κοι-
λάδα, καὶ διέβη τὸν Νιέβρ ἐπὶ σιδηρᾶς
τινος γεφύρας κρεμαστῆς.

Ὁ ἀνθρώπος γινώσκων τὸν τόπον,
ἔλαβεν ἀνευ δισταγμοῦ τὸν δρομίσκον
τὸν φέροντα εἰς Νογαρέτ καὶ ἀνήλθε
βαθμηδὸν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, μέ-
χρι τοῦ ὑψώματος τῆς λευκῆς οἰκίας.

Εἶτε βεμβάζων, εἶτε ἀφηρημένος, ὁ
ταν ἀπέιχεν αὐτῆς περὶ τὰ ἑκατὸν
βήματα, ἀπεπειράθη νὰ τρέξῃ, ὥσει
βραχιόνες ἠγολίγοντο καὶ τὸν ἐκάλουν
νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν· ἀλλ' ἔμεινε προση-

λωμένος εἰς τὸ ἔδαφος ἐκ βαθείας συγ-
κινήσεως καὶ τὸ μελάγχρουν πρόσωπόν
του ἐλευκάνθη ὑπὸ νεκρικῆν ὠχρότητα.

Κατισχύων ἐν τούτοις ἑαυτοῦ, ἐπ-
ανέλαβε τὴν πορείαν του βραδέως καὶ
τὸ μέτωπον προσκλίνων πρὸς τὴν γῆν-

φθάσας εἰς τὴν θύραν ἐστάθη καὶ
πάλιν, παρετήρησε τὰ κλειστὰ παρά-
θυρα καὶ τὴν θύραν, τὸν ἔρημον κήπον
... εἶτα τὴν λυπηρὰν ἀφαίρεσιν, ὑφ'
ἧς κατειχέτο, διεδέξατο εἶδος τι ἐκ-
πλήξεως εἰς τὴν θεάν τῶν ἐπὶ τῆς
στέγης γογγυζουσῶν περιστερῶν καὶ
τῶν μετὰ φροντίδος καλλισεργημένων
δενδροστοιχιῶν τοῦ κήπου.

— Τίς ἄρα γε κατοικεῖ ἐδῶ; ἠρώ-
τησε καθ' ἑαυτὸν μετὰ τινος ἀνησυ-
χίας.

Καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν. — Οὐδεὶς ἀπεκρίνατο.

Τότε, ἐνθουσιάζομενος συνήθειαν τῆς ἀλλοτε, ἐζήτησεν ὑπὸ τὸν λίθον, εὔρε τὴν κλειδα καὶ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ κλειθρον.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν ἐστάθη καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου στήθους του...

— Ἐμπρός, γυναικεῖα καρδιά, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἔμπρός!

Ἦνοιξε καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸν διάδρομον.

Ἐἶς τὸν διάδρομον αὐτόν, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο ὀλίγα καθίσματα καὶ μία τράπεζα, ἤνοιγοντο δύο θύραι. Αἱ κλειδες ἦσαν ἐπ' αὐτῶν.

Κατηθύνθη πρὸς τὴν δεξιάν, — εἶτα ὠπισθοχώρησεν ἀποτόμως.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν ἔχω ἀκόμη ἀρκετὸν θάρρος.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἄλλην, τὴν ἠνοιξε καὶ εἰσήλθεν εἰς μικρὰν αἰθουσαν ἀπλοικῶς διασκευασμένην.

Δύο μεγάλα ἀνθοδοχεῖα, πλήρη ἀνθέων νωπῶν, ἐκόσμουσαν τὰ κενὰ τῶν παραθύρων, τὰ ὅποια ἠνοιξεν· αἱ ἔδραι καὶ τὰ ἄλλα ἐπιπλα διετέλουν εἰς ἄκραν καθαριότητα· — ξύλα ἐν τῇ ἐστία τοποθετημένα ἀνέμενον τὸν πρῶτον σπινθῆρα.

— Ἐπάρχει λοιπὸν καμμία νύμφη ἐδῶ; ἐκραύγασεν ὁ στρατιώτης.

Ἡ νύμφη οὐδὲν ἔνεφανίσθη.

Ὁ νεανίας ἔλαβε πυρετὸν ἀπὸ τῆς μαρμαρινῆς τραπέζης καὶ τὸ ἔρριψε φλέγον εἰς τὴν ὑπὸ τὰ χονδρὰ ξύλα δρᾶκα τῆς ἑρείκης· εἶτα ἐκάθησε καὶ ἐπλησίασε τὰς ἐκ τῆς ὑγρασίας τῆς ὀμίχλης αἰμωδιασμένας κνήμας του εἰς τὰ σπιθιρρίζοντα ξύλα καὶ διέμεινεν ἐπὶ μίαν ὥραν, τὴν κεφαλὴν ἔχων εἰς τὰς χεῖρας, βρεμβάζων μετὰ θλίψεως.

Παρεθόντος τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος, ἐφάνη καταβάλλων ἰσχυρὰν ἠθικὴν πίεσιν ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν γεῖτονα θύραν...

Ἐκεῖ καὶ πάλιν ἐσταμάτησε, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεβρίχηθη τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα, τὴν φέρουσιν εἰς τὸν μοναδικὸν ὄροφον τῆς μικρᾶς οἰκίας.

Ἐπεσεκέρθη ταχέως δύο δωμάτια συνεχόμενα, εἶτα τρίτον, ἐν τῷ ὀπιῳ ἐκρέμαντο ἀκόμη, εἰς τὸ προσκεφάλαιον κλίνης, ἐν κυνηγετικὸν ὄπλον, πῆρα κυνηγοῦ, καὶ εἰκὼν νεανίσκου, — δεκαεξαετίας κεφαλὴ ζωνηρὰ καὶ καὶ γελοῦσα, μετὰ μακρᾶς καστανοχρῶου κόμης, περιβαλλούσης λευκὸν πρόσωπον μὲ χεῖλην ῥόδιναν καὶ κυανοὺς ὀφθαλμούς.

Τότε, ὡσεὶ εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀναζωπυρήσῃ πάσας τὰς ἀναμνήσεις του, κατέβη, ἔθετο ἐκ τρίτου τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κλειδῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τολ-

μήσει νὰ στρέψῃ, καὶ εἰσήλθε μετ' ἀποφάσεως.

Ἦτο πολὺ μικρὸν δωμάτιον ὑπνου, καὶ ἐπὶ τῶν καταπετασμάτων τῆς κλίνης ὑπῆρχε στέφανος ἀμαράντινος.

Ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου ἐκρέμαντο σπάθη, χρυσὴ ἐπωμὶς καὶ περικεφαλαία θωρακοφόρου.

Ὁ νεανίας ἐγονυπέτησεν, ἠσπάσθη τὸ προσκεφάλαιον, τὴν σπάθην, τὴν ἐπωμίδα, πάντα ταῦτα τὰ ἱερά λείψανα, καὶ ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς συντετριμμένης:

— Πτωχέ μου πάτερ!

Δύο παχέα δάκρυα ἀπὸ πολλοῦ συκρατούμενα ἔρρευον ἐπὶ τοῦ ἡλιοκκοῦ προσώπου τοῦ στρατιώτου. — Βικλαυσεν ὁ γενναῖος καὶ ἀδόλος ἀφρικανός, αὐτὸς ὅστις εἶχε λησμονήσῃ πῶς κλαίουσιν ἐπὶ δέκα ἔτη μαχῶν, δίψης καὶ καταπονούντων μόχθων.

Ἐἶτα, τῆς πρώτης ταύτης λύπης πραινθείσης, ἐν ὄνομα, ἐν γυναικὸς ὄνομα ἔψαυσε τὰ χεῖλη του... ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ προεφέρθη τοσοῦτον χαμηλοφῶως, ὥστε εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀκούσῃ.

Ὁ λοχαγός, καθόσον ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός ἦτο ὠραίος καὶ τέλειος λοχαγός τῶν σπαήδων, ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν.

— Ἀλλὰ τίς λοιπὸν, ἠρώτησε καὶ αὖτις, φροντίζει τόσον περὶ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς μου; Τίς χεῖρ νύμφης ἢ γυναικὸς ἐτοποθέτησεν ἐκεῖ αὐτὰ τὰ ἄνθη;

Καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀλισθήσει ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὰ.

Ἄλλ' ἔσειτε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπεν, ὁ κ. δὲ Φλᾶρ ἀπέβαλε τὸν πατέρα μου, τὸν καλὸν του, τὸν ἀρχαῖόν του φίλον... Δὲν ἔρχεται λοιπὸν ἡ κόρη του ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ της ἐξεδίωξεν.

Κάρμεν, ἐψιθύρισε τότε, σὺ ὁ παιδικός μου βρεμθασμός, σὺ ἡ νεανικὴ μου ἐλπίς, — ὅποια ἀβυσσὸς ὑπάρχει τώρα μετὰξὺ ἡμῶν;

Καὶ ὡσεὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ κόσμον ὀλόκληρον ἀναμνήσεων, ἐπανελάβε τὸ βουρνούζιον του, ἠγέρθη, ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Ἀγωνεῖν εἰς Νογαρέτ· ἐκεῖ θὰ εὔρω τὸν μῖτον τοῦ αἰνίγματος.

Ἐξελθὼν ὁ λοχαγὸς παρετήρησεν ὅτι ἡ ὀμίχλη κατέστη πυκνότερα καὶ ὅτι ὁ οὐρανὸς ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τοὺς καταρράκτας του. Ἀλλ' ἐγνώριζεν ἄριστὰ τὸν δρόμον, ὥστε οὐδὲ κἀν τῷ ἐπῆλθεν ἡ σκέψις, ὅτι ἠδύνατο νὰ παραπατήσῃ καὶ νὰ κατακυλισθῇ εἰς τὸν Νιέβρ.

Ἐβάδιζε λοιπὸν ταχέως ἐν μέσῳ

πυκνοῦ σκότους καὶ μόλις ἀπέιχε μέτρα τινα ἀπὸ τοῦ βαράθρου τοῦ Σατανᾶ, ὅταν ἡ φοβερὰ κραυγὴ, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἡ νεαρὰ ἀμαζών, διασχίζουσα τὰ σκότη καὶ δεσπόζουσα τοῦ κρότου τοῦ χειμάρρου, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, προσβάλλουσα αὐτὸν διὰ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου τρόμου, ὅστις καταλαμβάνει καὶ τοὺς γενναίους, μαντεύοντας τὸν κίνδυνον τῶν ἄλλων.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως δευτέρα ἀστραπή, λαμπροτέρα τῆς πρώτης, τῷ ἔδειξεν εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν τὸν λευκὸν ἐκείνον ἵππον φέροντα μελανὴν τινα μορφήν καὶ ῥιπτόμενον κατακέφαλα εἰς βέβαιον θάνατον.

Κραυγὴ οὐχ ἤττον ὀξεῖα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἤκουσε, τῷ ἐξέφυγεν· ἐρρίφθη δι' ἐνὸς ἄλματος· ἐπὶ τοῦ χαλινῶτος χεῖλους τοῦ βαράθρου καὶ ἐκραύγασε:

— Σταθῆτε! σταθῆτε!

Ἄλλ' ὁ ἵππος φρενήρης ἠκολούθησε τὴν πτῆσίν του καὶ ὁ λοχαγὸς ἐκθαμβὸς ἔκλεισεν ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ ἵππος φεύγων ὡς ἀστραπή, ἐμάντευσε τὸ βράθρον· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργα· καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μετριάσῃ τὴν ὁρμὴν του καὶ ν' ἀποστραφῇ ἀπὸ τῆς ἀβύσσου τὴν ὑπερεπήδησεν.

Δυστυχῶς οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες ἔφθασαν μόνοι εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐπληττον τὸ κενόν.

Ἀμαζῶν καὶ ἵππος θὰ κατεκυλίοντο ἀναμφιβόλως καὶ θὰ συνετρίβοντο εἰς τὸν βυθὸν τοῦ βαράθρου, ἂν μὴ δύο χεῖρες σιδηραῖ, ἀρπάσσασι συναμάχων καὶ χαίτην, ἐκράτουν ἀπρηρημένον ὑπεράνω τοῦ χειμάρρου τὸν ἵππον, τοῦ ὁποῖου αἱ ὄπλα εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ προσηλωθῶσιν ἐπὶ τοῦ λείου καὶ ἔλισθηροῦ βράχου.

Ἀμφοτέροι ἐταλαντεύθησαν πρὸς σιγμῆν ὑπεράνω τοῦ κενοῦ, εἶτα δύναμις ὑπερανθρώπινος τοὺς ἀνήγειρε καὶ τοὺς ἐρρίψε, καὶ τοὺς δύο, δύο βήματα πέραν τοῦ βαράθρου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ καταβροχθίσῃ αὐτούς.

Ἡ ἀμαζών εἶχε λιποθυμήσει· ἀλλ' αἱ συνεσφιγμέναι χεῖρες τῆς δὲν εἶχον ἀφήσει τὴν χαίτην.

Ὁ λοχαγός ἐκλονίσθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ μικρὸν συνετριμμένους σχεδὸν ἐκ τῆς ἠρακλείου προσπαθείας, τὴν ὁποίαν εἶχε καταβάλει· — ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος πλασμένος ἐκ χαλκοῦ καὶ χάλυβος καὶ ἠνορθώθη δι' ἐνὸς ἀνατιναγμοῦ.

Τότε μεθ' ὄλον τὸ σκότος κατώρθωσε, ψηλαφῶν τὰ ἐνδύματα, νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ φύλου τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ ὑποστηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὅστις ἔτρεμε καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη, ἤρπασε τὸν χαλινὸν καὶ ἐπανελάβε τὸν δρόμον τῆς οἰκίας.

Μετὰ εἰκοσι λεπτὰ ὁ τραχὺς αὐτὸς

στρατιώτης, ὁ ὄρειχάλκινος ἄνθρωπος ἄφινε κραυγὴν πόνου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπιπτε καταβεβλημένος εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποθέσει τὴν λιποθυμοῦν γυναῖκα.

Διότι εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐξήταζεν ὑπὸ τὴν λαμπάδα κηρίου, εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ἔχουσαν ξανθόφαιον κόμπην, λευκὸν εὐρὺ μέτωπον ὀπωσοῦν σοβαρὸν, ἀνάστημα παρθένου, ἀνεγνώρισεν τὴν Κάρμεν.

Τὴν Κάρμεν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν τὴν Κάρμεν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκε παιδίον καὶ ἐπανεύρισκεν ὡραίαν νεάνιδα.

Ἵπῆρχον τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικά, τὸ αὐτὸ πρόσωπον.... Τὸ παιδίον εἶχε γείνει γυνή· ἀλλ' ἡ γυνὴ ὁμοιάζει πρὸς τὸ παιδίον.

Ἡ λιποθυμία τῆς δεσποινίδος δὲ Φλάρ ὑπῆρξε βραχεῖα. Ἀνοίχασα τοῦ; ὀφθαλμούς, εἶδεν ἐνώπιόν της κεφαλὴν στρατιώτου μελαγχροινὴν, μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικά, ἐπισταφομένην ὑπὸ δάσους κόμης μελανῆς καὶ μυστάκων τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Τὴν κεφαλὴν αὐτὴν, κεκλιμένην ἐπ' αὐτῆς, τὴν παρετήρει μετὰ χαρᾶς ἀφελούς.

Ὁ; ἐκεῖνος, ἐμάντευσεν αὐτὴ τὸ παιδίον ὑπὸ τὸ ἀνδρικόν προσωπεῖον, καὶ φύσις ἀφελῆς, εἰλικρινῆς, εὐπιστος, σώφρων καὶ περιπαθῆς, ἐβρίθθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ λοχαγοῦ κραυγάζουσα μετὰ χαρᾶς ἀβρόχτου :

— Βίκτωρ ! Βίκτωρ ! εἶσαι σύ...

— Ναί, Κάρμεν, ἀπεκρίθη οὗτος γονυπετῶν καὶ λαμβάνων τὰς λεπτὰς καὶ λευκὰς χειρὰς της, ἐγὼ εἶμαι....

— Θεὸς μου ! ὑπέλαβεν αὐτὴ μετὰ παιδικῆς χαρᾶς, τὸ ἐνόησα κάλλιστα, ἐκεῖ... πρὸ ὀλίγου... ὁ καπνὸς αὐτός... .

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Ἀλλὰ, προσέθετο, τί συνέβη; ... τὸ βάραθρον ἐκεῖνο... ὁ ἵππος...

— Κάρμεν, ὁ Θεὸς ἠδὸδύχησε νὰ εὐρεθῶ ἐκεῖ, ὅπως σὰς σώσω...

Ἀφηγήθη ἐν συντομίᾳ, ἀπλῶς, ἀνευ ἐμφάσεως οὐδεμιᾶς πᾶν ὅ,τι ἐπραξεν. Καὶ ἐκείνη τὸν ἤκουσε παρατηρούσα αὐτὸν μετ' ἀφελούς ὑπερηφανίας· καὶ ἀμφοτέρω, ἀλληλοκρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἤρχισαν πάραυτὰ νὰ συνομιλῶσι περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας; των, ἀναμιμνησκόμενοι μυρία θελκτικὰ τίποτε, ὁμιλοῦντες; λεληθῶς περὶ ἐρωτος; λησμονοῦντες; ὅτι μακρὰ ἡμέραι παρηλλθον καὶ ὅτι δὲν ἦσαν πλέον ἔνδεκα καὶ δεκαεῖς ἐτῶν.

Ἐν τούτοις ἡ Κάρμεν ἀνεμνήσθη τούτου πρώτη, ἡγήθη ὅπως ἐρυθρίωσα καὶ ἀποσπῶσα τὰς χειρὰς της ἀπὸ τῶν τοῦ λοχαγοῦ, μετέβη καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄλλο τῆς αἰθούσης ἄκρον.

Τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ κίνημα ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς ἑαυτὸν. Τὸ μέτωπόν του ἐσκοτίσθη καὶ εἶπε πρὸς τὴν Κάρμεν :

— Συγχαρῆσατέ μοι, δεσποινίς, τὴν οἰκειότητα, μεθ' ἧς ἐτόλμησα νὰ σὰς ὁμιλήσω. Ἐλησμόνησα πρὸς στιγμὴν καὶ τὴν ἄβυσσον τὴν διαχωρίζουσαν ἡμᾶς σήμερον καὶ τὰ φυγόντα ἔτη. Τί θέλετε ; ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν ἐτρέχομεν ὁμοῦ ὑπὸ τὰς καστανεᾶς τοῦ Νογαρέτ, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νιέβρ, καιρὸς καθ' ὃν συνωμιλοῦμεν εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν, καθ' ὃν εἴμεθα δύο παιδία.

Ἐπὶ δέκα ἔτη, σὰς ἠγάπησα διὰ τοῦ ἀφελούς, ἀγνοῦ, παιδικοῦ ἐκείνου ἔρωτος, ὅστις διαδέχεται τὴν φιλίαν· ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ὑπὸ τὸν φλέγοντα ἥλιον τῆς ἐρήμου, — ἐν τῇ σχολῇ, ὑπὸ τὰς σκιὰς τοῦ Σαίν-Σύρ, πανταχοῦ ἡ εἰκὼν σας μὲ παρηκολούθησε προσμειδιώσά μοι ὡς ὁ πολικὸς ἀστὴρ μειδιᾶ πρὸς τὸν ναύτην. — Ἐπὶ ἔτη δλόκληρα, δεσποινίς, μία φράσις τοῦ γηραιοῦ πατρός μου ἔμεινε κεχαραγμένη εἰς τὴν μνήμην μου... Ἦτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἀνεχώρησα διὰ τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν· ἐκλαῖον θερμὰ δάκρυα, διότι σὰς ἄφινον... ὁ πατήρ μου εἶδε τὰ δάκρυά μου καὶ μοι εἶπεν :

— Ἄκουσε, υἱέ μου· γίνου ἀξιωματικός· ἄρραξε ἐν μέσῳ χαλάζης σφαιρῶν μίαν λωρίδα ταινίας, καὶ ἔπειτα ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ ! Ἐὰν ἡ μικρὰ σὲ θέλῃ, ὁ συνταγματάρχης θὰ σοῦ τὴν δώσῃ. Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ἐργάτης καὶ εἶναι αὐθέντης· ἀλλ' ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει ! ἤμην ὑπολοχαγὸς καὶ ἓνας ἀξιωματικός ἀξίζει ὅσον ἓνας ἄλλος.... Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ λοχαγὸς μετὰ φωνῆς ὑποκάφου, ὁ πατήρ μου ἠπατάτο, διότι ὁ πατήρ σας τὸν ἐξεδίωξεν....

— Ὅχι ! ἐκράυγασε ζωηρῶς ἡ Κάρμεν, ὄχι, κύριε Βίκτωρ, δὲν τὸν ἐδίωξεν αὐτός !

— Καὶ ποῖος ἄλλος λοιπὸν ; ὑπέλαβεν ὁ νεανίας σείων τὴν κεφαλὴν· ποῖος λοιπὸν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διώξῃ ἄνθρωπον τρώγοντα τὸν ἄρτον τοῦ Φλάρ, ἂν μὴ αὐτὸς οὗτος ὁ Φλάρ ;

Ἡ Κάρμεν ἔπνιξεν ἓνα στεναγμόν.

— Βίκτωρ, εἶπεν αὐτὴ, ὁ πατήρ μου εἶναι ἀσθενὴς γέρον· ἀπέμεινε βωβὸς συνεπεία παραλυσίας καὶ ἀρ' οὗτο ἡ φωνή του δὲν ἤχει πλέον ὁ συνταγματάρχης Φλάρ, ὁ ἀκάματος βιομήχανος, δὲν εἶναι πλέον ὁ κύριος.

— Ἀλλὰ τίς λοιπὸν τότε ; μήπως ὁ ἀδελφός σας ; αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἔσυρα ἡμέραν τινα ἀπὸ τοῦ Νιέβρ πνιγόμενον, αὐτὸς ἐδίωξε τὸν πατέρα μου ;

Ἵπῆρχεν ὑποκάφως ἑξαψις εἰς τὴν φωνὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ζητοῦντος λόγον περὶ τῆς τελευταῖας τοῦ πατρός του, ἀποθανόντος ἐκ λύπης.

— Ὁ ἀδελφός μου, καὶ αὐτός, δὲν εἶναι πλέον ὁ κύριος, ὑπέλαβεν ἡ Κάρ-

μεν... ὁ ἀδελφός μου ἐνυμφεύθη...

— Ἀ ! εἶπεν ὁ Βίκτωρ, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ.

— Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀγαθὴ καὶ ἀδολος φύσις, ἀλλὰ κατέστη δούλος τῆς συζύγου του.

— Καὶ... εἶναι... ἡ σύζυγός του ;

— Ὅχι· ἀλλ' αὐτὴ εἰστήγαγεν ἓνα συγγενῆ της εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Ὁ ἀδελφός μου παρεδόθη μετὰ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτὸν καὶ τῷ ἀφῆκε τὴν διεύθυνσιν πάντων.

— Καὶ εἶναι αὐτὸς λοιπὸν ; ὦ ! εἰπατέ μοι τὸ ὄνομά του· ἀφοῦ δὲν εἶναι εἰς Φλάρ, θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκδικηθῶ !

— Ἀκούσατε, Βίκτωρ, εἶπεν ἡ Κάρμεν· ὁ πατήρ σας ἀπέθανεν ἐν μέσῳ τῶν φροντίδων ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἰακώβου Νικίου. Οὐδενὸς ἐστερήθη κατὰ τὴν ἀσθένειάν του· ἐδέχθη τὸν ἔσχατον στεναγμόν του· θέλετε νὰ ἐκδικήσετε τὸν πατέρα σας, Βίκτωρ, ἔχετε τὸ δικαίωμα πρὸς τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἔχω ἐγὼ νὰ σὰς ἐμποδίσω· ἀλλὰ θὰ μοι ἀρνηθῆτε νὰ περιμένετε ;

— Νὰ περιμένω ! Καὶ διατί ;

— Ὁ κ. Λεστέν, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του, μεταβαίνει συνεχῶς εἰς Παρισίους· περιμένετε λοιπὸν νὰ μὴ ἴσται ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ πατρός μου, διὰ νὰ τῷ ζητήσετε λόγον τοῦ θανάτου τοῦ ἰδιοῦ σας.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βίκτωρ ἀποφασιστικῶς.

— Βίκτωρ, προσέθετο ἡ νεάνις, ἠξεύρετε ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶναι ἀμάχητος ;

— Κάρμεν, εἶπεν ὁ λοχαγὸς μετ' ἐκκρήσεως πόνου, πιστεύετε ὅτι δύναται τις νὰ συγχαρῆσῃ, ὅταν ἐπανεύρισκῃ ἓνα τάφον ; Εἶχον δύο ἔρωτας, τὸν πατέρα μου καὶ σὰς... ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συνέτριψεν ἀμφοτέρους.

Ἡ Κάρμεν ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐγειρομένη μετὰ ζωηρότητος :

— Εἶναι ἀργά, εἶπε· πρέπει νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν μας... ὁ πατήρ μου μὲ περιμένει.

— Ὁ πατήρ σας σὰς περιμένει, σὰς, Κάρμεν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς περιμένει... ἐγὼ...

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν... βλέμμα τῆς Κάρμεν τῷ ἔφραξε τὸ στόμα.

— Βίκτωρ, εἶπεν αὐτὴ, σὰς ἀγαπῶ...

— ὦ ! ὑπέλαβεν οὗτος, εἶναι δυνατόν, τώρα ;

— Περιμένετε.

Παρηλλθον ὡς σκιά πρὸ τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν σφίξῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ἡ καταιγὶς εἶχε διασκορπίσει τὴν ὁμίχλην καὶ ἀνέβαινε πρὸς βορρᾶν, ἂν καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα· ἀλλ' ὁ Βίκτωρ συνάδευσε τὴν Κάρμεν, καλύπτων αὐτὴν διὰ τοῦ βουρνούζιου του,

καὶ δὲν τὴν ἀφῆκεν ἢ πρὸ τῆς κίγκλιδος τοῦ κήπου.

— Δὲν ἔρχεσθε εἰς τὸν πύργον; εἶπεν αὕτη ἐγκαταλιμπάνουσα αὐτῶ τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποῖαν ἔψαυσεν οὗτος διὰ φιλήματος.

— Ὅχι· διότι ἐὰν συνήντων τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, θὰ τὸν ἐρόνευον. Ἄλλὰ σὰς, Κάρμεν, θὰ σὰς ἐπανίδω;

— Ναί... αὔριον... θὰ σὰς πέμψω τὸν Ἰάκωβον Νικου.

Ἴδου διατὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φλάρ ἦτο τοσοῦτον ὠχρὰ καὶ ἐπανάργετο τόσον ἀργά.

VI

ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἦτον εἰκὼν ἀξία τῆς γραφίδος καλλιτέχου ἢ μακρὰ ἐκείνη τράπεζα, περικυκλωμένη ὑπὸ τεσσαράκοντα συνδαιτημόνων τόσον ἀνομούων πρὸς ἀλλήλους.

Τὴν ἐσχάτην ἄκραν αὐτῆς κατεῖχον οἱ ἐργάται τοῦ σιδηρουργείου, οἱ μὴ ἔχοντες οἰκογένειαν εἰς τὸ χωρίον, — καὶ οἵτινες ἐπομένως ἔτρωγον καὶ διέμενον εἰς τὸν πύργον.

Διεκρίνοντο ἐπαισθητῶς αἱ μελαναὶ αὐτῶν ὄψεις καὶ τὰ ἡλιοκκῆ πρόσωπα τῶν βουκόλων, τοποθετημένων μικρὸν ἀνωτέρω.

Εἶτα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν κυρίων, κατεχόντων τὴν ἄνω ἄκραν, οἱ καλούμενοι ὑπηρεταί, τοῦτέστιν ὁ μπάρμπα Γιάννης ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου, ἡ κυρὰ Γιαννούλα, ἡ μάγειρος, Ἰερώνυμος ὁ ἀμαξηλάτης, Προκοπία ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας δὲ Φλάρ.

Τέλος αὐτοὶ οὗτοι οἱ κύριοι.

Ὁ γέρον Φλάρ ἐν τῷ μέσῳ, ἔχων τὴν κόρην του πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸν υἱόν του πρὸς τ' ἀριστερά· — ἀντικρὺ ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἔχουσα δεξιὰ τὸν μαρκήσιον καὶ ἀριστερά τὸν Ἰάκωβον Νικου.

Ὁ Ἰάκωβος Νικου ἦτο ἀνώτερος τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς διατέλεσεν ἀρχισιτιστῆς τοῦ 12ου τῶν θωρακκοφόρων καὶ ἱππότης τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἄλλως τε ὑπῆρχον καὶ τέσσαρες πέντε ἀρχατοὶ στρατιῶται καὶ παρασημοφόροι.

Ὁ δούλος οὗτος οὐδαμῶς ἐστερεῖτο ἰδίου χαρακτήρος, πρὸ πάντων ἄν τις προσεῖχε εἰς τὰς δύο ἐκεῖνας γυναίκας, ὡραίας ὑπὸ καλλονὴν διάφορον, τειθειμένους ἐν μέσῳ τῶν ἡλιοκκῶν καὶ σοδαρῶν ἐκεῖνων προσώπων, ὡς ἄνθη μεταξὺ ἀκανθῶν.

Εἶς μόνον τύπος, ἴσως, δὲν εὕρισκτο εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἔβλαπτε τὴν ἀριμονίαν· ὁ μαρκήσιος, ἐνδεδυμένος μετὰ

γυναικείας φροντίδας, τὸ χεῖλος ἔχων προπετές, καὶ ἀποτελῶν ἀντίθεσιν, ἐν ὄλῳ αὐτοῦ τῷ ἐξωτερικῷ, πρὸς τὴν σοβαρὰν ἔκφρασιν τοῦ γέροντος Φλάρ καὶ τὸ ἀπέριττον τοῦ Φρανσῆ.

Ἡ Κάρμεν, ὡς προείπομεν, ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της, τηροῦσα ἐπιφύλαξιν σιωπηλὴν, ὁπότεν ὁ Φρανσῆς τὴν ἠρώτησε πόθεν ἦρχετο.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη τὴν ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν· ἀλλὰ μὴ γινώσκουσα νὰ ψευδεται ἀπεκρίνατο:

— Ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀτυχοῦς Ἄντωνίου.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Φρανσῆς, νομίζω ὅτι ὁ μικρὸς Βίκτωρ ἐγένετο ἀξιωματικὸς εἰς τὴν Ἀφρικὴν;

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἔμεινεν ἄνευ ἀποκρίσεως.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ καὶ ὁ μαρκήσιος, οἱ ἐκδιώξαντες τὸν πατέρα, ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἐκ τῶν τριῶν προσώπων ἄτινα μόνον εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωσι πληροφαιρίαν περὶ τοῦ υἱοῦ, — τὸ ἐν ἦτο κωφόν, τὸ ἕτερον βωθόν, καὶ τὸ τρίτον ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι ὁ Φρανσῆς ἐφαίνετο ἀναφῆρος ἀδικήφωρος.

Μόνον, μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν, διέτρεξε πνεῦμα εὐχαριστήσεως, καὶ ἡ κυρὰ Γιαννούλα ἐτονθόρυστε μεταξὺ τῶν ὀδόντων της.

— Ἄν ἔμποροῦσε νὰ γυρίσῃ ἴσως τὸ παλληκάρι....

Συνάμα τὸν μοναδικὸν ὀφθαλμὸν τοῦ γέροντος ἐφώτισεν ἀκτις χαρᾶς.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε σιωπηλόν καὶ οἱ κύριοι κατὰ τὴν συνήθειαν ἀπεσύρθησαν πρῶτοι.

Ὁ Φρανσῆς ἔδωκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀδελφήν του, ὁ Ἰάκωβος Νικου τὸν βραχιονά του εἰς τὸν γέροντα· ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐσχηματίσαν τὴν ὀπισθοπορείαν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἦτο συγκεκνημένη εἰσέτι, ἀλλ' εἶχεν εἰς τὸ βλέμμα της εἶδος, τι συγκεχυμένης ἠδυσπαθείας, καὶ ὁ ἔλεγχος, καὶ ἄπαξ ἔτι, ἔφευγεν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἔρωτος.

— Ἀπόψε, σύμφωνοι; ἐψιθύριεν ὁ μαρκήσιος λίαν χαμηλοφώνως.

Ἐδίστασεν αὕτη ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ στιγμὴν αὐθις ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδόμενου ἀπεπειράθη ν' ἀντιπαλαίσῃ, ἀλλ' ἐνικάτο πάντοτε πρὸ τοσοῦτου χρόνου!

Ὁ μαρκήσιος ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της παρὰ τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας, εἶτα ἐπλησίασεν ἀμελῶς τὴν Κάρμεν.

Ἡ Κάρμεν τὸν ὑπεδέχθη μετ' ἀξιόπρεπειας ψυχρᾶς καὶ εὐκόσμου.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ταπεινῆ τῆ φωνῆ, εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Πότε ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς;

— Αὔριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, θὰ μοι δώσετε τὸν βραχιονά νὰ περιπα-

τήσωμεν ὀλίγον εἰς τὸν κήπον.

Ὁ μαρκήσιος προσέκλινεν ἑλαφρῶς καὶ ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν συνήντησε τὸ βλέμμα τῆς κυρίας δὲ Φλάρ, προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ καὶ λάμπον ἐκ ζοφερᾶς λάμπσεως.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἀμέσως.

— Εἴσαθε ζηλότυπος τῆς σικίς σας, τῆ ἐσύριζεν εἰς τὸ οὖς.

— Λοιπόν, Φλάρ, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Φρανσῆν, ὅστις ἐφυλλομέτρει πολιτικόν τι σύγγραμμα, οὐδαμῶς προσέχων εἰς τὴν σκευωρίαν τοῦ μαρκησίου, θέλετε νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας;

— Προθύμως, ἀπεκρίνατο θορυβωδῶς ὁ ἐντιμος ἀντιπρόσωπος, ῥίπτων βλέμμα εὐαρσεκείας καὶ πλήρης εὐτυχίας ἐπὶ τῆς συζύγου του, ἥτις εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ ἐργόχειρόν της.

— Θὰ σὰς εἴπω λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ὅτι εὗρον ἐξαίρετον τοποθέτησιν διὰ τὰ ἑκατοντακισχίλια φράγκα, τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον μὰς ἀπέμεινεν ἐφέτος.

— ὦ! εἶπεν ἐμπαικτικῶς ὁ Φρανσῆς.

— Θεὸς μου! ναί, ὑπέλαβεν οὗτος ἀταράχως, σὰς ἕκαμα μέτοχον μιᾶς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

— Τίνο;

— Τῆς ἀπὸ Τοῦρ εἰς Νάντην. Τὸ κεφάλαιόν μας δύναται νὰ διπλασιασθῆ ἐντὸς πενταετίας. Ἴδου οἱ τίτλοι σας.

Ὁ μαρκήσιος ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἠθέλησε νὰ σύρῃ δέσμην χαρτίων.

— Φυλάξατέ τα, εἶπεν ὁ Φρανσῆς· τὰ θέτετε εἰς τὸ ταμεῖον καὶ τὰ καταχωρίζετε εἰς τὸ ἐνεργητικὸν εἰς τὸ γενικὸν βιβλίον.

Ὁ κ. Λεστὰν ἐπανάθεσεν αὐτὰ εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ εἶπε μετ' ἀδιαφορίας:

— Ὅπως εὐαρεστεῖσθε.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Κάρμεν εἶχε καθήσει μεταξὺ τοῦ πατρὸς της καὶ τοῦ Ἰακώβου Νικου, προσμειδίωσα πρὸς αὐτοὺς καὶ θλίβουσα τὰς ἐρύτιδωμένες χεῖράς των, ἐνῶ ὁ Λόβης ἔτριβε θωπευόμενος τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Ἡ νεάνις ἐκείνη ἐν μέσῳ τῶν δύο αὐτῶν γερόντων ἡ γυνὴ ἐκείνη κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἐργοχειροῦ της· οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες συνομιλοῦντες σοβαρῶς περὶ ὑποθέσεων· πάντα ταῦτα εἰς πρώτην ὄψιν παρεῖχον θέαμα ἡρεμον, μονότονον, σχεδὸν πατριαρχικόν. — Καὶ ἐν τούτοις εἰς αὐτὴν τὴν αἴθουσαν, μεταξὺ αὐτῶν ἐκεῖνων πᾶν προσώπων, ὑπὸ τὴν φαινομένην ἐκείνην ἡσυχίαν, ἐπωάζοντο, πρὶν ἀνάψωσι καὶ ἐκραγῶσι, τὰ σπέρματα τραγικοῦ δράματος.

Ἦδη εἰς ἕκαστον στήθος, εἰς τὸν βυθὸν ἑκάστης καρδίας ἤρχιζε νὰ γεννᾶται τὸ πρῶτον στοιχεῖον, νὰ λάμπῃ ὁ σπινθὴρ πάθους, τὸ ὅσοῖον ἢ ἐλαχίστη σύγκρουσις ἠδύνατο νὰ μεγαλύνῃ καὶ μεταβάλλῃ εἰς λάβαν περιφλεγῆ.

Ἡ πάλιν ἐξηκολούθει παρὰ τῆς κυρίας δὲ Φλάρ μεταξὺ τῆς φρονήσεως, τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἔρωτος· ὁ ἔρωτος ἤρχιζε νὰ θριαμβεύῃ.

Ἡ ὀργὴ ἐκείνη, ἣτις γεννᾶται ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τὶς ἀνθρώπων, θεωρουμένων ἐπιβλαβῶν, ὀργὴ φυσικὴ καὶ συνήθης εἰς τοὺς γέροντας, ἐτάρασσεν ὑποκώφως τὸν γέροντα Φλάρ καὶ τὸν Ἰάκωβον Νικου.

Ἰσως ὑπὸ τὸ ῥωμαλέον στήθος τοῦ τελευταίου ὑπῆρχε καρδία ἀλγοῦσα· ἴσως ἀνήμερος ὀδυνηρά, μία ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων θλίψεων, αἵτινες φονεύουσι τὸ πνεῦμα, ἐνῶ τὸ σῶμα διατηρεῖται ἔτι ἀκμαῖον, εἶχε συντρίψει τὸ γῆρας τοῦ κωφοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ὠμίλει ποτέ, τοσοῦτον εἶχε συνειθίσει νὰ ἐννοῇ τὸν κύριόν του δι' ἐνός μόνου βλέμματος.

Καὶ ἡ Κάμεν! — Αἱ διάφοροι συγκινήσεις τῆς ἐσπέρας, ὀλέθριόν τι μυστήριον, τὸ ὅσοῖον εἶχεν ἴσως αὕτη καταλάβει... δὲν ἦσαν ταῦτα ῥητὴ διαψεύσεις τῆς φαινομένης ἡσυχίας τῆς;

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ ἔχων ἐπιτετηθευμένην συμπεριφορὰν, εὐθυμον τὴν ἔκφρασιν, λεπτὰ τὰ χεῖλη, — ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ προσκλίνων βαθυτάτα ἐνώπιον πάντων, ἐνῶ ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἀληθὴς κύριος, — ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς, ὁ διευθύνων μετ' ἀπολύτου ἐξουσίας ἐργοστάσιον διακοσίων ἐργατῶν, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔτρεμον πάντες ἀκουσίως... δὲν ἔτρεφε καταχθόνιον τινα σκοπὸν;

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἴδε δὴ προηγούμενα φυλλάδια)

Τοιαύτη ἦτο ἀπ' ἀρχῆς ἡ λύσις τῆς τραγωδίας ταύτης καὶ οὕτως αὕτη παριστάνετο ἐν τοῖς θεάτροις τῆς Ἀνατολῆς. Τραγικὸν ὄμως ἀληθῶς ἐπεισόδιον ἠνάγκασε τοὺς διευθυντὰς τοῦ καραγκιοζίου θεάτρου νὰ μεταβάλλωσι τὸ δράμα, ἀλλοίαν δίδοντες αὐτῷ λύσιν.

Ἐσπέραν τινὰ, εἰδίθετο ὁ Φερχάτ-Σερὶν, ἐν μεγίστῃ συρροῇ πλήθους, ὑπὸ παράπηγμα, ἐστημένον ἐν τινι πλατείᾳ τῆς Οὐζουντζιάδας, χωρίου τῆς

Θράκης, ἐνθα τελεῖται, ἢ μᾶλλον ἐτελειτο, παρακμάσασα ἡδῆ, ἡ μεγίστη τῶν πανηγύρεων τῆς ἐυρωπαϊκῆς Τουρκίας, εἰς ἣν συχναίει παντοδαπὸς κόσμος.

Εὐκόλως ἐννοεῖται, ὅτι μεταξὺ τοῦ ὄχλου ἐκείνου ὑπῆρχον καὶ οὐκ ὀλίγοι καλοὶ ἔμποροι καὶ ἀγορασταί, οἵτινες, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχοντες διασκέδασιν, μετὰ τὰς θορυβώδεις καὶ πλήρεις κόπου ἐργασίας τῆς ἡμέρας, εὕρισκον ἐνίοτε ὡς καταφύγιον καὶ τόπον ἀναπαύσεως τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο. Παρεῦρισκετο καὶ ὁ γράφων τὴν διήγησιν ταύτην — τότε ἦτο ἔμπορος, μετῆρχετο δῆλα δὴ ἔργον, ὅπερ κατὰ δυστυχίαν του κατέλιπε, προτιμήσας ἀντ' αὐτοῦ τὴν γραφίδα τοῦ ἐπιφυλλιδόγράφου, δι' ὃ — ἄς σὰς εἴπῃ μίαν ἀλήθειαν — μεταμέλεται ἡδῆ ἀνωφελῶς, ἐνθυμούμενος i tempi felici, ὅτε δῆλα δὴ κτλ.

Ἡ παράστασις, κατὰ τοὺς πλείονας τῶν θεατῶν, προέβαιεν ἀριστα καὶ μετ' ἐπιτυχίας, οἱ πάντες δὲ περιέμενον μετὰ πολλῆς ἀγωνίας τὸ τέλος τοῦ ἐκτυλισσομένου δράματος.

Πλὴν, ὅτε ἡ γραῖα ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Φερχάτ τὸν θάνατον τῆς νεάς, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀκροατῶν ἔμεναν χάσκοντες ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἀρεμάνιός τις ὅμως Ἀλθανός, ὀργισθεὶς ἐπὶ τῇ κκεντρεσίᾳ τῆς γραῖας καὶ θέλων νὰ τιμωρήσῃ αὐτήν, σύρει ἐκ τοῦ σελᾶχ αὐτοῦ ἄγυρουν πιστόλιον καὶ σκοπεύσας πυροβολεῖ.

Καὶ ἔπεσε μὲν ἡ γραῖα, θῦμα τῆς μοχθηρίας τῆς, ἐπληρώθη ὅμως εἰς τὸν βραχίονα καὶ ὁ κινῶν ὀπισθεν τῆς σκηνῆς τὰ νευρόσπαστα ἀνθρώπος.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ δράματος.

Ἐξέρχεται μὲν καὶ ἡδῆ ἡ γραῖα ἀγγέλλουσα τὸν θάνατον τῆς ἐρωμένης, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπιφαίνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου ἡ νεάνις, μειδιῶσα ὑπ' εὐδαιμονίας.

Ὁ Φερχάτ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, οἱ δὲ ἔρασταί ἀσπάζονται καὶ, ἐνηγκαλισμένοι, ὡς εἶναι, εἰσέρχονται εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ἡ γραῖς μέγαλα θνήσκει ὑπὸ ζυλοτυπίας καὶ φθόνου. Τὸ δράμα, ὡς βλέπετε, ἔλαβε λύσιν ἀρμόζουσαν· ἔχει τῶρα καὶ καθαρίσιν, χάρις εἰς τὸ εὐαίσθητον καὶ τὴν καλαισθησίαν τοῦ Ἀλθανοῦ!

Δ'

Ὁ νεάνις ἡμῶν δὲν παρέμινε μέχρη τέλους, ὅπως ἀκούσῃ ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν, ἣν ἔσχον τὴν τιμὴν νᾶφηγηθῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου.

Ἡ μεγάλη ἀναλόγως τοῦ χώρου τοῦ καφφενείου συρροῆς, αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν φώτων, ὁ καπνὸς τῶν σιγάρων ἢ

νάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ ταχέως.

Μόλις καταλίπων τὸ καφφενεῖον, ἐστη ἐν τῇ ὁδῷ, ὡς ἀνθρώπος μὴ γινώσκων τί νὰ πράξῃ καὶ ἀναποράσιςτος· Ἐκαμνε βήματάτινα, ἵστατο συλλογιζόμενος, καὶ πάλιν ἐβηματίζε· ἐφαίνετο διαπορῶν περὶ τοῦ πρακτέου, νὰπέλθῃ ἢ νὰ μείνῃ.

Τέσσαρα ἢ πέντε βήματα ἀπὸ τοῦ καφφενείου, πρὸς τᾶριστερὰ τῷ ἐξερχομένῳ, ὑπάρχει στενὴ τις προκουμαῖα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ — ἄς τὴν ὀνομάσωμεν οὕτω, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο πρόχειρον ὄνομα εὕρισκομεν — ἐκ τῆς ὁποίας, ὡς ἀπὸ μέρους πλείονας παρέχοντος εὐκολίας, ὑδρεύονται οἱ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὰς οἰκίας τῆς πόλεως ὕδωρ κομίζοντες ὑδροφόροι.

Τυχαίως στρέψας τὸ βλέμμα ὁ νεάνις καὶ ἰδὼν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔρημον ἀνθρώπων, διηυθύνθη πρὸς αὐτό, εὐρῶν δὲ καὶ θέσιν κατάλληλον, ὑψωμάτι ἀπηλλαγμένον πηλοῦ καὶ ἄλλης ἀκαθαρσίας, ἐπλησίασεν, ἐκόμβωσε τὸν ἐπενδύτην του, διότι, προϊούσης τῆς νυκτός, τὸ ψῦχος ἤρξατο καθιστάμενον δρμύτερον, καί, στηρίζας τὰ νῦτα ἐπί τινος ἰτέας, φουμένῃς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ, ἀπεφάσισεν ἐκεῖ νὰ περιμείνῃ, ὑπ' οὐδενὸς παρενοχλούμενος.

Ἦδη δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ δώσωμεν εἰκόνα τοῦ ἥρωος ἡμῶν, ὅστις παρέσχεν εἰς ἡμᾶς μὲν ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν δύο κεφάλαια, εἰς τοὺς ἀναγνώστας δὲ ἡμῶν αἰτίαν ἀπωλείας λεπτῶν τιῶν τῆς ὥρας, ἴσως πολυτίμων.

Ἀνάστημα μᾶλλον πρὸς τὸ ὑψηλόν, ἀποκλίνων, κόμη μέλαινα καὶ οὐλή, καταβαίνουσα μέχρι τοῦ περιτραχηλίου καὶ καθιστώσα καταφανεστέρην τὴν λευκότητα τῆς χροιάς τοῦ προσώπου, μέτωπον εὐρὸν καὶ λείον, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ πλήρεις θελγήτρου, προφυλασσόμενοι ὑπὸ ὀρρῶν, διαγγραφουσῶν τόξα καὶ σκιαζόμενοι ὑπὸ βλεφαρίδων μεγάλων, καμπύλων καὶ πυκνῶν, μύσταξ λεπτός καὶ μέλας, προσθέσατε εἰς πάντα ταῦτα καὶ ἰδιάζουσάν τινα χάριν καὶ γλυκύτητα, καὶ ἰδοῦ τὸ σύνολον τοῦ ἥρωός μου.

Ἦτο ἐκ τῶν προνομιοῦχων ἐκείνων ἀνθρώπων, οὓς βλέπων τις ἀδύνατον νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

— Ἴδοῦ ποιητὴς ἢ καλλιτέχνης!

Ἔστη ἐκεῖ, ἀκινήτων καὶ ἀποθαυμάζων τὸ ὠραῖον τῆς νυκτός, σπανίας διὰ χιμῶνα, φέρων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν διάστερον οὐρανόν.

Ὁ ποταμὸς ἔρρει μεγαλοπρεπῆς καὶ ἤρεμος, μόνον δὲ κάτωθεν τῆς γεφύρας θορυβῶν· οἱ ἀστὲρες ἐμάρμακρον ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀντανακλώμενοι εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐπαίζον, λουόμεναι, ὡς νόμφαι, ἐκ τοῦ ἵμασιν αὐτοῦ.

Ἀπέναντι τοῦ νέου, ἐπὶ τῆς γεφύρας, πλήθος ἀνθρώπων ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο, ἤκούοντο οἱ κώδωνες τῶν διαβαινόντων ἵππων καὶ ἡμιόνων, μακρὰν δὲ ἐν τῇ ἀπέναντι ὄχθῃ, ὡς ἐν ἀπόπτῳ, διέκρινε τὰς ὑδροχαρεῖς ἱτέας, τὰς φουμένας κατὰ μυριάδας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἐβρου, καμπτούσας τοὺς κλώνας, ὡς εἰ ἤθελον νὰ προσενέγκωσιν ἀσπασμὸν εἰς τὸ ζωογονοῦν αὐτάς καὶ παρέχον τὴν δροσερότητα ὕδατος.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἤκουε τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀμιλιῶν τοῦ ἐξερχομένου τοῦ διοικητηρίου πλήθους βόμβον.

Ἐνταῦθα μόνον τὸ ἀνίσυχόν πως μέτωπον τοῦ νεανίου ἐφαιδρύνθη ἢ, τοῦλάχιστον, ἐφάνη ἀποβάλλον τὴν σκιάν τῆς μελαγχολίας, ὑπ' ἧς ἐκαλύπτετο μέχρι τοῦδε.

Ἀπὸ τοῦ ξεμβασμοῦ, εἰς ὃν ἦτο βεβουλημένος, ἀπέσπασαν αὐτὸν ἐπευφημῖαι καὶ ἐπιδοκιμαστικοὶ κρότοι χειρῶν, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ φωναὶ καὶ θόρυβοι, ἀνθρώπων πολλῶν ὁμοῦ. Ἐκ τούτου ἐνόησεν, ὅτι τὸ θέατρον ἐτελείωσε.

Πάραυτα, καταλιπὼν τὴν θέσιν του, διευθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν φέρουσαν εἰς τὸ διοικητήριον δίοδον. Ἐφάνετο ὅτι ἐβάδιζεν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐὰν παρετήρει τις αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, θὰ διέκρινε μεθ' ὁποίας ταχύτητος τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπιπτεν ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον ἐκ τῶν ἐξερχομένων τοῦ καφφενείου.

Περιπάτει οὕτως, ὅτε:

— Ἄ! εὐγε! εὐγε, Πέτρε! ἤκουσε φωνὴν τινα, λέγουσαν αὐτῷ. Οὕτω λησμονεῖς τοὺς φίλους σου; ...

Ὁ ἀποταθεὶς πρὸς αὐτὸν ἦτο νεανίας, ὅστις, καίπερ εὐρωπαϊστὴ ἐνδεδυμένος, ἐξ ὄλου ἤμως τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφάνετο ἀνήκων εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Προφήτου.

— Ἐγὼ, Ἀχμέτ! . . . ἐφέλλισεν ὁ νεανίας ἡμῶν, μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ εὐρῆ δικαιολογίαν τινὰ πειστικὴν.

— Σὺ, βέβαια, ὑπερήφανε! ἤλλα δύο τρεῖς φορές εἰς τὴν οἰκίαν σου, πλὴν μόνον τὴν γραιῖαν ὑπηρετρίαν σου εὔρον. Ποῦ ἦσο;

— Ἐλεῖπον, φίλτατε Ἀχμέτ, ἔλεον εἶχον ὑπάγῃ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας Παρασκευῆς χάριν διασκευασίας καὶ διὰ νὰ ζωγραφίσω τοποθεσίας τινάς. Ἠξέυρεις τὴν μανίαν μου. . .

— Πῶς ὄχι; ἀλλὰ ταξιδίδιον τὸν χειμῶνα; ...

— Ἄ! ταξιδίδιον! δύο ὥρων ἀποστάσεις! . . .

— Ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσης οὕτω, νὰ δραπετεύσης, χωρὶς νὰ μᾶς τὸ κάμης γνωστόν!

(Ἐπιτεταί συνέχεια)

A. ΕΝΤΑΛΗΣ.

ΗΕΙΚΩΝ

Ἐνῷ ἐπανέρχεσθε τὸ ἐσπέρας οἶκοι, κεκμηκῶς, στενοχωρημένοι, μελαγχολικός, καὶ διαλογίζεσθε ὅτι ὁ ὕπνος σας θὰ ἦναι τεταραγμένος, διέρχεσθε αἴφνης ἀπὸ ὕδου, σκοτεινὰς καὶ ἐρήμους, ὅπου πολλάκις τὸ κατηραμένον τῶν στρατιωτῶν *Τίς εἶ;* προστίθεται εἰς τὴν ἀνίαν ὑμῶν ἐπαυξάνον τὴν κατέχουσαν ὑμᾶς δυσθυμίαν, καὶ ὅμως ἐὰν ἀκούσητε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξ ἡμιανοιγμένου παραθύρου μελωδίαν κλειδοκυμβάλου ἢ ἄλλου τινος μουσικοῦ ὄργανου καλῶς ἢ ἡδέως, ἐκτελουμένην, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θέλετε σταματήσει.

Ἦδη, ἐὰν τὸ ἐν τεμάχιον διαδεχθῆ ἕτερον, καὶ τὴν μελωδίαν ἀκολουθήσῃ φωνὴ γλυκεῖα, ἢ μελαγχολία ὑμῶν μετατρέπεται ἐπὶ τὸ γλυκύτερον καὶ καταλαμβάνεσθε ὑπὸ νάρκης, ὡς νὰ ἦσθε ὑμεῖς ὁ ἄδων.

Παραδεδομένους οὕτω εἰς τοὺς ἤχους, οἷτινες σὰς συγκινοῦσι, αἰσθάνεσθε ἀνακουφιζομένην τὴν θλίψιν, ἧτις ἐδάρυνε τὴν ψυχὴν σας, ἧτις μόνον τὴν μουσικὴν ἐννοεῖ.

Παρόμοιον τι ἠσθάνθη καὶ Ῥαῦμόνδος ὁ ζωγράφος ἐσπέρας τινα, ὅτε καθήμενος ἐν μιᾷ τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ Κεραμικοῦ παρετήρησε νεάνιδα ἀκόλουθοῦσαν αὐτὸν ἐλαφρῶ βήματι. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἀνελάμβανεν οὕτως εἰπεῖν ἐκ μεγάλης λύπης: εἶχε χάσει τὸν πρῶτον αὐτοῦ φίλον, καλλιτέχνην ὡς αὐτὸν, καὶ μουσικόν, ὃν ἔκλαιεν ἔτι μᾶλλον ὡς ἀποθανόντα νέον. Ἐκτοτε λοιπὸν τὰ πάντα ἀπήρεσκον αὐτῷ.

Ἄλλ' ἢ διαβάτις δὲν τῷ ἀπήρεσε, ἀπ' ἐναντίας τὸ ὄρατον καὶ λεπτὸν ἀνάστημα τῆς, οἱ ζωποῖ καὶ ἡδέεις ὀφθαλμοί τῆς, κλειόμενοι ὀλίγον ὅπως κάλλιον ἴδωσι, τὸ στόμα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λεπτὸν μειδίωμα ἐπεφάνετο, ἤρεσαν αὐτῷ. — Τέλος, ἦτο ἡ πρώτη εὐχάριτος ἐντύπωσις ἣν ὁ Ῥαῦμόνδος ἠσθάνθη μετὰ μακρὸν χρόνον — ἀνεζωογονήθη καὶ ὡς ὁ ἀσθενὴς νύγνομόνει τὸν ἥλιον ὅστις διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν ἐθέρμανεν.

Ἐπανελθὼν οἶκοι, ἐζωγράφησε τὴν εὐτυχῆ ἐμφάνισιν ἐπὶ τινος φύλλου τοῦ λευκώματος του. Ἡ γραφίς του ἔτρεχεν, ὥσει τὸ χαρραττόμενον ὑπῆρχεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου πρὸ πολλοῦ χαρραχθέν. Ἄ! εἶπε θεωρῶν τὸ σκιαγράφημά του, δὲν εἶναι τοῦτο!

Ἰσως νομίση τις, ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος. — Οὐδόλω.

Ὁ Ῥαῦμόνδος οὐδέποτε ἐζήτησε νὰ ἐπανίδη τὴν ἀγνωστον ἢ τύχη ὅμως ἐπενήργει, συννητήθησαν πολλάκις, καὶ

πάντοτε ὥσει θέλουσα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Παραδείγματος χάριν, τὴν παρετήρησε ἡμέραν τινα εἰς τὸ Μουσεῖον, ἐν τινι δημοσίᾳ ἐκθέσει παρὰ τὴν γωνίαν στοᾶς τινος ὑπῆρχε μικρά τις εἰκόνη ὑπ' αὐτοῦ ζωγραφηθεῖσα, ἧτις πράγματι ἤξιζε νὰ τεθῆ ἐν τόπῳ καταλλήλῳ, καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐβλεπεν αὐτήν. Αὕτη ὅμως τὴν ἀνεκάλυψε, καὶ ἤρξατο ἐξετάζουσα αὐτήν. Τί κρίμα! εἶπεν εἰς τὴν συνοδεύουσαν αὐτήν: μία τόσον ὠραία εἰκόνη! Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἡ νεάνις ἔστρεψε, καὶ προσέκλινεν ἐλαφρῶς. Ἡννόησε, καὶ ἂν καὶ προδοθεῖσα, νύχαριστήθη, ὅτι ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης ἤκουσε ἕνα τοῦλάχιστον ἐπαινον διὰ τὴν τοσοῦτον παραγνωρισθεῖσαν εἰκόνα του.

Σὰς λέγω, ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα. — Τὸ πᾶν ὅμως ἠδύνατο νὰ πράξῃ δι' αὐτήν. — Ἐσπέρας τινα ἰδίως ἀκούων αὐτήν ἐν τινι συναυλίᾳ ἄδουσαν ἡχόντινα συντεθέντα ὑπὸ τινος φίλου του, ὃν παρ' οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἀκούσει ἄδόμενον: Πόσον θὰ εὐχονται ὑπὲρ σοῦ οἱ φίλοι σου, εἶπεν, ἀφοῦ ἐγώ, ὅστις μόλις σὲ εἶδον, σοὶ εὐχομαι ἐκ καρδίας νὰ ἦται εὐτυχής!

Ὁ Ῥαῦμόνδος ἐπιστρέφων ἀπὸ μακρυνὸν ταξιδίδιον, ἀπεσιβιάσθη εἰς Διέππην, κεκμηκῶς ἐξ ὅσων εἶδεν. Τὸ πρῶτον πάλιν ἄτομον τὸ παρουσιασθὲν αὐτῷ ἦτο ἐκείνη, ἧτις περιεπάτει εἰς τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου πρὸς ὃν ὀμίλει μὲ τὸ ὕψος μεθ' οὗ συνήθως ὀμιλοῦσιν οἱ νεόνυμφοι. Χαῖρε! εἶπεν αὐτῇ ὁ Ῥαῦμόνδος, καλὴ μου τύχη, σὲ καὶ τὴν Γαλλίαν δὲν εἶδον πρὸ καιροῦ. Παρετήρησεν ὅμως, ὅτι ἐφάνετο πάσχουσα καὶ καταβεβλημένη, θεωρῶν δὲ τὸν νεαρὸν σύγγονόν της, ἀνέγνωσε ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἀνησυχίαν τινα. Κακῶς πράττει, εἶπε, νὰ τὴν ἀφίνη εἰς τὴν ὑγρασίαν τῆς θαλάσσης. Ἐβάδισεν ἐπὶ τινα ὥραν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ ἀκούων νὰ ὀμιλῶσι πλέον. — Τοὺς ἐνοχλῶ, ἐσκέφθη, καί, ταχύνας τὸ βῆμα, τοὺς ἀπεχαιρέτισεν ἀπὸ βάθους καρδίας.

Ἐξ μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ Ῥαῦμόνδος εἰργάζετο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ συναδέλφου τοῦ τινος. Γέρων τις εἰσέρχεται καὶ λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ εἶπε λέξεις τινὰ χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Δὲν δύναμαι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, δὲν ἔχω καιρὸν, ἀλλ' ἰδοὺ ὁ φίλος μου, ὅστις θὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ.

Ὁ γέρον ἐπλησίασε τὸν Ῥαῦμόνδον καὶ ἐξηγήθη. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἔλαβε τὸ πυξίδιον, τὴν ἀναγκαίαν ὀθόνην καὶ τοὺς χρωστῆρας, καὶ τὸν ἠκολούθησε.

Ἐφθασε πρὸ οἰκίας πλουσίου ἐξω-

περικοῦ. Ἦκουσε λυγμούς καὶ κραυγὰς. Τὸν εἰσήγαγον ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ, ὅπου ἐβασίλευε τὸ σκότος. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικός.

Γραῖα νοσοκόμος ὑψωσε τὸ μετάξι-νον παραπέτασμα, καὶ τὸ φῶς ἔδειξε πρόσωπον νεαρᾶς γυναικὸς νεκρᾶς. Γνωρίζετε ποία;

— Ἄ! Θεέ μου, ἀνέκραζεν ὁ Ῥαῦμόνδος ἐνόων τὰς χεῖρας καὶ προσελθὼν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν χαρακτήρων ἐκείνων, ὧν ἡ θέα πάντοτε τῷ ἐπροξέ-νει εὐχαρίστησιν. Ἄ! Θεέ μου, ὅποια φρίκη!

— Τί κρῖμα! τῷ εἶπεν ἡ νοσοκόμος, μία τόσο ὥραία γυνή.

Ὁ Ῥαῦμόνδος ἀνεμνήσθη τὸ Μουσεῖον. Ἀνεμνήσθη πάσα; τὰς πρόην συνεντεύξεις.

Ἐπειτα ἐκάθησε μὲ πάλλυσαν καρδίαν μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ζωγραφίσῃ. Ἄλλ' ὅτε ἔλαβε τοὺς χρωστήρας του, ὅταν ἐσχεδιάσε τοὺς τόσο ἀγαπητοὺς εἰς τὴν μνήμην του χαρακτήρας, ἀνεζωογονήθη. Τρεῖς ὥραι ἤρκεσαν.

Δὲν τὴν ἐζωγράφησεν ὅμως ὡς ἦτο. Μόλις τὴν ἔβλεπε καὶ ἔστρεφε τὸ πρόσωπον μετὰ λύπης. Τὴν ἐζωγράφησεν ὡς τὴν εἶχε ἰδεῖ, νέαν καὶ ζῶσαν, ἔχουσαν εἰς τὸ στόμα τὸ παρήγορον ἐκείνο μειδίαμα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμι-κλειστάτους ὅπως βλέπωσι καλλίτερον.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἡ τόσο ζωηρὰ ἐπροξένοι λύπην ἀπέναντι τῆς νεκρᾶς. Ὁ σύζυγος ἦλθε καὶ ἐφρικίασε ἀτενίσας αὐτήν, διότι ἀνεμνήσκето τοῦ προσφιλοῦς παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσεν.

Ὁ γέρον ὁ ὀδηγίστας τὸν Ῥαῦμόν-δον, εἶπέ τι χαμηλοφώνως εἰς αὐτόν.

Τίποτε, σὰς παρακαλῶ — ἀπεκρίθη ὁ Ῥαῦμόνδος καὶ πλησιάζας τὴν δυστυχή νέαν, ἔλαβε μίαν τῶν χειρῶν της, τὴν ἔφερε ψυχρὰν καὶ βρεῖαν ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἐναπέθηκε ἐπ' αὐτῆς ἐν φίλημα.

Πῶς ὠνομάζετο; ἠρώτησεν ἐξερχόμενος τὴν νοσοκόμον κλαίων.

Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη αὕτη.

(Ἐκ τῶν τοῦ Godefroy Cavaignac)

A. M. Κλης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Λεκανομαντεία.— Γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς γενομένης τῆς ἀρχῆς πολλοὶ ἤδη καὶ ἐν Εὐρώπῃ πιστεύου-σιν εἰς τὸν μαγνητισμὸν καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ δύναται νὰ προῤῥηθῇ τὸ μέλλον καὶ ν' ἀποκαλυφθῶσιν ἀπόρρητα καὶ κρύφια.

Πολὺ ὅμως τοῦ μαγνητισμοῦ πρότερον τὸ μέλλον ἀνεγινώσκето ἐν Γαλλίᾳ

ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὁ δούξ τῆς Δύρηλιας εἶδεν ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ὅτι θὰ γείνη ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας· τὸ ἀνέκδοτον περιγράφεται ἐν ἐκτάσει εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ δουκὸς Σαιν-Σιμών. Τὸ ἀκόλουθον δὲ ἀναφέρει ὁ ἀββᾶς Σουαζύ.

«Ὁ σύζυγος τῆς κομήσσης Σουασσῶν ἀνεψίας τοῦ Μαζαρίνου, ἠσθένει ἐν Καμπανίᾳ. Ἐσπέραν τινὰ ἤτον αὕτη ἀμφίβολος, ἀν θὰ μετέβαιεν ἢ ὄχι πρὸς συνάντησίν του, ὅποταν γέρον εὐπατριδὴς τοῦ οἴκου της προσεφέρθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ νὰ τὴν πληροφορήσῃ διὰ τινος πνεύματος, ἀν ὁ κόμης; ἠ' ἀπέθνησκεν ἢ ὄχι; ἐκ τῆς κατατροχούσης αὐτὸν ἀσθενείας; παρήσαν δὲ καὶ ἡ κυρία Βουίλλιών, ὁ κ. Βανδώμ, καὶ ὁ δούξ Βιλρουνά.

»Ὁ εὐπατριδὴς εἰσήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον πενταετὲς κοράσιον καὶ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας του ποτήριον πλήρες ὕδατος διαγουῖς· ἔκαμεν ἔπειτα τοὺς ἐξορκισμοὺς του. Τὸ κοράσιον εἶπεν, ὅτι τὸ ὕδωρ ἐταράσσετο· ὁ εὐπατριδὴς εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τοὺς περισταμένους ὅτι θὰ διέτασσε τὸ πνεῦμα νὰ δεῖξῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ ἵππον λευκόν, ἀν ὁ κόμης ἐμελλεν ἄποθάνῃ, καὶ τίγγριν, ἀν ἐμελλεν νὰ σωθῇ. Ἡρώτησε κατόπιν τὸ κοράσιον, ἐὰν ἔβλεπε τι ἐν τῷ ποτηρίῳ; «Ἄ! ἐκράυγαsen αὐτό, τὸ ὥραϊο ἄτπρο ἀλογάκι!» Ἐπανέλαβε πεντάκις κατὰ συνέχειαν τὸ πείραμα, καὶ πάντοτε τὸ κοράσιον ἀνήγγελλε τὸν θάνατον διὰ διαφορῶν σημείων, τὰ ὁποῖα ὑπεδείκνυον ἡ κυρία Βουίλλιών καὶ ὁ κ. Βανδώμ εἰς τὸν εὐπατριδὴν, χωρὶς ν' ἀκούωνται παρὰ τοῦ κορασίου. Ὁ κόμης ἀπέθανε καὶ οἱ ἐωρακότες ἐμαρτύρουν περὶ τοῦ γεγονότος».

Τὸ δυστύχημα τώρα εἶναι, ὅτι ἀν ὑπάρχη ἡ λεκανομαντεία, ἐξέλιπον ὅμως οἱ λεκανομάντες; ἄλλως ἀσθενούντες θὰ εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν βασάνων, εἰς τὰ ὁποῖα μᾶς ὑποβάλλουσιν· ὁ λεκανομάντης θὰ προέλεγεν ἡμῖν δι' ἵππου ἢ τίγγρωσ, ἀν θὰ σωθῶμεν ἢ ὄχι, καὶ εἰς τὴν μίαν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν θὰ ἦσαν περιττὰ τὰ ἰατρικά.

*

Ὁραία ἐκδίκησις.— Ὁ Ἀντώνιος Οὐδάρδος Δελαμόθ ἔμεινε τυφλὸς εἰς τὸ γῆρας του· ἡμέραν τινὰ διερχόμενος ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ ὀδηγοῦ του, πλατείαν πλήρη ἀνθρώπων, ἔσχε τὴν ἄτυχίαν νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς νεανίου τινος· αὐτὸς μακρόθεν τῷ κατέφερεν ἐν βίαισμα: «Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Δελαμόθ, βεβαίως θὰ λυπηθῆτε πολὺ, ὅτι μ' ἐβράπισατε· εἶμαι τυφλός».

*

Σοφὸς τις ἔλεγε: «Μόνην τιμωρίαν τοῦ κακοῦ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν ἐπὶ τινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας νὰ εἶχε καρδίαν ἀνθρώπου ἐντίμου».

*

«Φρονεῖτε λοιπόν, ὅτι ἀξίζετε πολὺ;» ἠρώτα ὑπουργὸς τις τὸν ἀββᾶν Μωρύ. — Πολὺ ὀλίγον ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ὁ Μωρύ, ἀλλὰ πολὺ συγκρινόμενος πρὸς ἄλλους.

*

Ὁ διάσχυρος Δουβάλ, βιβλιοθηκᾶριος τοῦ αυτοκράτορος Φραγκίσκου Α', ἀπεκρίνετο συνήθως εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις: «Δὲν ἤξεύρω». Ἀγροϊκὸς τις εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ: «Ὁ αυτοκράτωρ σὰς πληρῶνει διὰ νὰ ἤξεύρετε. — Ὁ αυτοκράτωρ, ὑπέλαβεν οὗτος μὲ πληρῶνει δι' ὅσα ἤξεύρω. Ἐὰν μ' ἐπλήρῳνε δι' ὅσα ἀγνοῶ, ἀπαντες οἱ θησαυροὶ τοῦ κράτους δὲν θὰ ἐπῆρουν».

*

Ὁ στρατηγὸς Κατινά, πληγωμένος κατὰ τὴν μάχην τοῦ Chiari, ἔμεινε ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀκλόνητος καὶ προσεπάθει νὰ παρατάξῃ τὸν στρατόν: «Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; εἶπεν αὐτῷ ἀξιοματικὸς τις· ἐμπρὸς εἶναι ὁ θάνατος. — Καὶ ὀπίσω τὸ αἰσχος; ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός».

*

Πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1693 ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Κατινά περὶ τῶν ἀναγκαίων παρασκευῶν τῆς ἐκστρατείας: «Ἀρκετὰ εἶπομεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· πῶς πηγαίνουν αἱ ἰδικαί σας; — Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός, χάρις εἰς τὰς εὐεργεσίας τῆς μεγαλειότητός σας, ἔχω πᾶν ὅ,τι μοι ἀναγκαῖοι. — Ἰδού, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ πρῶτος ἀνθρώπος τοῦ βασιλείου μου, ὁ οὕτως ὀμιλῶν».

Συστατικὴ ἐπιστολή. Νέος τις Νεαπολιτανός, ἐξ εὐγενῶν ἔλκων τὴν καταγωγὴν, ἐπεθύμει νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Παρατηρῶν ὅμως, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακριθῇ ἐν τῷ Νεαπολιτανικῷ στρατῷ, ἀπεφάσισε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν Ἀύστριακόν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, λαβὼν συστατικὰς τινὰς ἐπιστολάς, ἀνεχώρησε διὰ Βιέννην. Καθ' ὅδον εἰσῆλθε ἐν τινι μικρῷ ξενοδοχείῳ ἔνθα εὔρε τρεῖς

ξένους μεθ' ὧν συνοικειωθείς, προσεκληθῆ παρ' αὐτῶν νὰ παρακαθῆσθαι καὶ συμμεθεῖν τοῦ δείπνου τῶν. Οἱ ξένοι ἦσαν Γερμανοί. Κατὰ τὸ δείπνον, ὁ Νεαπολιτανὸς διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ἐκθέσας αὐτοῖς καὶ τὸν τοῦ ταξειδίου του σκοπὸν. Εἷς ἐκ τῶν ξένων, ἀφοῦ προσεκτικῶς ἤκροάσθη τὴν ἀφήγησίν του, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του δὲν θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του, στηρίζας τὴν εἰκασίαν του ταύτην πρῶτον ἐπὶ τῆς μακροχρονίου εἰρήνης καὶ δευτέρον ἐπὶ τῶν πολυαριθμῶν εὐγενῶν Αὐστριακῶν τῶν ζητούντων θέσιν εἰς τὸν στρατόν. Ὁ νέος ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν καὶ αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶναι ὀρθαί, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας βλέπει, μὴ μὴ ταῦτα θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ταξειδίον του, καὶ ἴσως βλέποντες τὴν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν κλίσιν του, ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῶσιν.

Κατόπιν εἶπε τινα περὶ ἑαυτοῦ, καὶ ὠνόμασε τὸ ἄτομον τὸ συσταῖνον αὐτόν. Ὁ Αὐστριακὸς, ὁ πρὶν διηγήσας αὐτῷ, εἶπεν αὐτῷ: «Ἀφοῦ οὐδὲν δύναται νὰ σε ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ σου, θὰ σοὶ δώσω καὶ ἐγὼ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν στρατηγὸν Lacy, ἥτις ἴσως σοὶ χρησιμεύσῃ.» Ὁ Νεαπολιτανὸς ἐξηκολούθησε τὸ ταξειδίον του, φθάσας εἰς Βιέννην ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ στρατηγοῦ Lacy καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πάσας τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, ἐκτὸς ἐκείνης τοῦ Αὐστριακοῦ, ἣν κατὰ λάθος δὲν ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του. Ὁ στρατηγὸς ἀναγνώσας ταύτας, τῷ εἶπε, ὅτι λυπεῖται πολὺ, οὐδεμίαν δυνάμενος νὰ τῷ παρέξῃ θέσιν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας εὐρῶν καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐστριακοῦ παρουσιάσθη εἰς τὸν στρατηγόν, καὶ ἐνεχειρίσεν αὐτῷ τὴν

ἐπιστολὴν, αἰτῶν συγγνώμην, ὅτι δὲν τὴν ἔδωκε μετὰ τῶν ἄλλων. Ὁ στρατηγὸς ἀνοίξας καὶ ἀναγνώσας αὐτὴν ἐξεπλάγη. «Γνωρίζετε, τῷ εἶπε, τίς ἔδωκεν ὑμῖν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;» «Ὁχι.» Λοιπὸν ὁ δόσας ὑμῖν ταύτην εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ II. Μοὶ ἐζητήσατε τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως με διατάσσει νὰ σὰς δώσω τὸν τοῦ λοχαγοῦ.»

Ἡ ἀκρίδ.— Ἡ φύσις δὲν ἀφῆκε τὸν ἄνθρωπον μόνον νὰ πολεμῇ τὸν ἐπιφθόνου τοῦτον ἐχθρόν του. Ἐδῶκε τῇ ἀκρίδι ἐχθροὺς πολλοὺς καὶ λυσώδεις. Παραλείπω τὰ πτηνὰ δι' ἃ αἱ ἀκρίδες χρησιμεύουσιν ἀντὶ τροφῆς, τοὺς σκώληκας τοὺς ἐπὶ τῶν σωματίων των προσκολλημένους καὶ κατατρώγοντας τὰ ἐντόσθιά των, θὰ ἀναφέρω ἐχθρόν τινα ἀκαταπαύστως πολεμοῦντα αὐτάς. Εἶναι μὴ μὴ μέγεθος μελίσσης ἔχουσα, κατὰ τι ὅμως μακροτέρα ταύτης, μετὰ γάλα ἐπάργυρα πτερά, ἅτινα κτυπῶσα ἐπὶ τῶν ἀκρίδων τὰς θανατόνει διὰ τοῦ μέσου προμυκτῆρος ὁμοίου με τοῦ τῆς ἀλογόμουτας.

Ἀλλὰ πάντες οὗτοι οἱ ἐχθροὶ δὲν θὰ κατάρθουν νὰ ἐξοντώσωσιν αὐτάς, ἔάν καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν κατῆρχετο εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅπως διαφιλονεικῆσθαι ἀπὸ τῶν ἀκρίδων τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του.

Γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὴν ἀρχαιότητα, αἱ τῶν ἀκρίδων εἰσβολαί, ἐθεωροῦντο ὡς μία τῶν φοβερωτέρων μαστιγῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πεμπόμενων, ὅπως τιμωρῆσθαι τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀσέβειάν των. Ὁ Μωϋσῆς ἰκέτευσεν τὸν Θεὸν νὰ

πέμψῃ πολυαριθμὸν στρατιὰν ἀκρίδων κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ὅπως τιμωρῆσθαι τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Φαραώ.

Πλίνιος ὁ φυσικὸς ἀναφέρει, ὅτι εἰς Κυρηναικὴν αὐστηρὰ διατάγματα ἐπέβαλλον τοῖς πολίταις νὰ ἐξέρχωνται ἀθροῖ καὶ πολεμῶσι τὰς ἀκρίδας ἅμα αὐταὶ ἐνεφανίζοντο. Τέλος οἱ Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς ἐν Ἀφρικῇ ἀποικίαις των, μετεχειρίζοντο τοὺς λεγεωνάς των, ὅπως πολεμῶσι τὴν μάστιγα ταύτην.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατάκτησιν τῆς Ἀλγερίας, ἡ Κυβέρνησις προνοοῦσα περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς εὐπορίας αὐτῆς, ἔλαβε μέτρα δραστήρια ὅπως ἐξοντώσῃ τὴν περιοδικὴν ταύτην μάστιγα. Πολλὰ ὅμως παρήλθον ἔτη, ἕως οὗ, πρὸ τεσσάρων μόνις ἐτῶν, ἤρξαντο σπουδάζοντες ἐπισταμένως τὸ ζήτημα, καὶ κατάρθωσαν νὰ ἐλαττώσωσιν ἐπαισθητῶς τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀκρίδων.

Ἐν πρώτοις, ἀνεγνώρισαν ὅτι οὐδὲν μέσον ὑπάρχει, ὅπως σταματήσῃ τὴν ἐν τῆς ἐρήμου ἀφίξιν τῶν πτερωτῶν ἀκρίδων. Περιορίζονται ὅθεν εἰς ἀκαταπαύστον κατ' αὐτῶν πόλεμον, δι' οὗ ἐξουδενοῦσι τὰ τάγματά των. Ἀμα ἐμφανισθῶσιν, παρευθὺς τηλεγραφήματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ χωρία, δι' ὧν μέλλουσι νὰ διέλθωσιν.

Οἱ κάτοικοι εἰσὶν ἑτοιμοί. Ἀφίνουσι τὰς ἀκρίδας καὶ ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τῶν προϊόντων, εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα ἐπιπίπτοντες κατ' αὐτῶν τὰς φονεύουσι, παντοσιδῆ μεταχειριζόμενοι μέσα.

A. M. Κληρ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερὸ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὥραϊον τι ἱστορῆμα δίδεται